

LA CONCORDANÇA BILINGÜE, UN INTERESSANT SUPORT LEXICOGRÀFIC. UN CAS CONCRET, L'ODISSEA

Jordi Cors i Meya

Universitat Autònoma de Barcelona

ABSTRACT

The author shows the advantages (specially lexicographic) and the conditions of a bilingual concordance, and also offers a specific, computer-based sample: Od 11, 150-224, with the Greek text and the Catalan translation of Carles Riba.

Només unes breus línies de presentació d'una mostra d'un tipus de concordança insòlit, però que, si compleix unes certes condicions que tot seguit exposaré, ha de tenir una gran utilitat en el camp lexicogràfic.

Es tracta d'una concordança feta concretament sobre textos literaris en grec antic, però prenent com a unitat mínima de referència, per a les citacions de tots els llocs on surt cadascun dels mots, no solament el context grec corresponent, sinó també la seva versió continguda en alguna o algunes traduccions de vàlua reconeguda del text literari grec de què es parteix.

Hi ha diverses raons que expliquen l'interès que suscita una empresa com aquesta. D'una banda, tal concordança és útil per al millor coneixement de la labor del traductor o traductors seleccionats per a cada obra grega, de la seva fidelitat a l'original i de la qualitat literària de la seva versió. D'altra banda, la concordança bilingüe pot ser d'una gran utilitat pràctica per a facilitar la comprensió i l'adequada interpretació del text original grec, i no sols per al lector interessat, sinó també, com a instrument lexicogràfic, per als especialistes de diferents branques filològiques.

Convé fer, precisament, una referència particular a l'interès lexicogràfic d'aquesta mena de concordances. Haurien d'esdevenir un instrument imprescindible¹ en la composició de lèxics de grec antic; i

¹ De fet, és normal que tots els lexicògrafs hagin tingut sempre en compte, entre el molt nombrós material que han de consultar, les aportacions valuoses dels traductors, però no de

això d'una manera sistemàtica, perquè poden ser un suport rellevant per a enriquir la labor lexicogràfica minuciosa i exigent que hem rebut com a herència. Hauríem de tenir aviat a l'abast concordances bilingües de les obres gregues almenys més destacades o més significatives. Sens dubte, una condició fonamental és la categoria literària i la fidelitat a l'original de la traducció, condició que comporta, naturalment, una inevitable reducció en el nombre de traduccions utilitzables i, per tant, en el nombre de concordances possibles. Una bona traducció és una joia d'un valor inestimable, també des del punt de vista lexicogràfic: ens forneix l'autèntic diccionari que un autor amb sensibilitat literària, com a bon traductor que és, ha fet veritablement seu i d'alguna manera ha recreat, potser inconscientment, a partir de la consulta als lèxics i, sobretot, a partir de la pròpia experiència a posar en contacte ambdues llengües.

La labor que resta per fer és ingent i cal realitzar una acurada selecció prèvia, d'obres originals i, principalment, de traduccions. Des del punt de vista tècnic, però, els mitjans informàtics faciliten en gran manera aquesta tasca i poden fer assequibles els seus resultats a un cercle molt ampli de persones o institucions interessades, tot oferint la possibilitat de diversificar el mitjà o suport que s'empri com a vehicle de la pertinent publicació.

La mostra impresa que ara presentem, molt breu i purament il·lustrativa de les possibilitats i avantatges d'aquesta mena de concordances, pertany a un projecte de més abast de concordances bilingües grec antic-català, i també, posteriorment, català-grec antic, que hem endegat en el Departament de Filologia Clàssica de la UAB i per al qual comptem des del principi amb el recurs de programes informàtics específicament adaptats per nosaltres. Per l'antiguitat i importància de

---

la forma sistemàtica i regular que aquí apuntem, la qual certament sols esdevé possible per mitjà de concordances bilingües. Cf., p.e., el recent i detallat article de JUAN RODRIGUEZ SOMOLINOS i IGNACIO ÁLVAREZ, «Informática y lexicografía: la experiencia del *Diccionario Griego-Español*», *Emerita* (Madrid), 59/1 (1991), pp. 81-99, on sobre l'ús de traduccions només al final es diu de passada, tot parlant de projectes possibles, que en un futur diccionari espanyol-grec es podrien incloure «citas de autores antiguos documentando las palabras griegas traducidas por tal palabra española» (p. 97). Ara bé, no n'hi ha prou amb els autors antics, sinó que cal citar sobretot els reconeguts bons traductors, tan antics com moderns; i tampoc no és suficient de limitar-se a realitzar aquesta aportació en el diccionari espanyol-grec quan seria tant o més interessant encara de fer-ho en el diccionari grec-espanyol. Llàstima, doncs, que en un diccionari tan important com el *DGE* de moment no s'hagin pogut considerar, pel que sembla, unes tals citacions o, si més no, utilitzacions sistemàtiques de bones traduccions en l'elaboració lexicogràfica; s'ha d'esperar tanmateix que tot això resulti factible ben aviat, precisament a través, entre d'altres mitjans, de les concordances bilingües pertinents.

l'*Odissea*, i per la vàlua de la traducció que va fer-ne Carles Riba, la tria per a oferir-ne aquí una mostra ha estat senzilla, i se n'ha seleccionat un passatge de gran qualitat literària i humana, el diàleg entre Ulisses i l'ànima de la seva mare Anticlea durant la visita de l'heroi al reialme de l'Hades (Od 11, 150-224)².

Finalment, només unes precisions sobre la concordança que a continuació podreu consultar: s'hi inclou normalment la traducció vers per vers, llevat dels casos en què el text del vers grec és traduït per Riba entre dos versos catalans; aleshores s'hi fan constar ambdós versos catalans; de vegades, però, també hi figura l'addició d'un petit tros d'un vers català contigu si és allí on hi ha la versió de la paraula concreta. S'hi inclouen totes les paraules i tots els llocs on surten. S'indica entre claudàtors si un mot apareix més d'una vegada en un vers. S'assenyalen els versos formularis absolutament iguals. I, per acabar, es distingeixen amb un número volat, segons l'ordre d'aparició en aquest fragment, les paraules que, tot i escriure's d'una manera idèntica quan només s'usen majúscules, tanmateix són diferents d'acord amb la diferència formalment expressada per l'esperit o per l'accent o bé per un i altre alhora si són escrites utilitzant minúscules, a part, òbviament, les variants accentuals degudes al context (per *baritonesi*, *enclisi*).

² No és el moment de posar en relleu com es mereixen l'obra homèrica i la segona traducció ribiana de l'*Odissea*. N'he parlat en altres ocasions i allí podeu trobar-hi abundant bibliografia. Vegeu: *El viatge al món dels morts en l'Odissea*, Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra 1984; també, «Troballes expressives i opcions discutibles en la versió ribiana de l'*Odissea*», *Faventia* (Bellaterra), 9/2 (1987), pp. 5-39; i, «Carles Riba i l'adaptació de l'hexàmetre al català en la seva traducció de l'*Odissea*», *Els Marges* (Barcelona), núm. 41 (1990), pp. 39-56. D'altra banda, pel que fa a la mostra triada, el text homèric utilitzat, d'acord amb el que usà efectivament Riba, correspon, només amb algunes petites variants, a l'ed. de THOMAS W. ALLEN, *Homeri Opera*, vol. III, E Typographeo Clarendoniano, Oxonii 1917². El text ribià paral·lel, de la seva segona versió, es troba a HOMER, *L'Odissea*, novament traslladada... per Carles Riba, Editorial Alpha, Barcelona 1953², pp. 198-200. Ens ha estat útil, com a orientació, la coneguda concordança, naturalment només amb el text grec, de HENRY DUNBAR, *A complete Concordance to the Odyssey of Homer*, New edition... by Benedetto Marzullo, Georg Olms Verlag, Hildesheim-New York 1971² (Clarendon Press, Oxford 1880).

CONCORDANÇA D'ODISSEA 11, 150-224

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΙ	(11,168) ἔξ οὗ τὰ πρότισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίω <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon
ΑΓΑΝΟΙΣΙ	(11,173) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν; <173> que t'occi, escometent-te amb les seves blanques sagetes?
=	(11,199) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν, <199> m'atuis, arremint-me amb les seves blanques sagetes,
ΑΓΑΝΟΦΡΟΣΥΝΗ	(11,203) σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα.» <203> i la teva tendresa, la dolça vida em llevaren.
ΑΓΑΥΗ	(11,213) ἦ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυή Περσεφόουεια <213> ¿O quin fantasma és aquest que la noble Persefoneia
ΑΓ'Ε	(11,170) ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΑΓΡΩΙ	(11,188) ἀγρῶ οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ <188> en el seu mas, i no baixa a ciutat; i no et pensis que tingui <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΑΓΧΙ	(11,191) ἐν κόμῃ ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaça amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
ΑΕΞΕΙ	(11,195) ἔνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ΑΪΔΑΟ	(11,164) «μητὲρ ἐμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο <164> »-Mare, és una fretura que ha fet que a l'Hades jo baixi,
ΑΪΔΑΟ	(11,211) ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΑΪΔΟΣ	(11,150) ὡς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἶσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΑΙΕΙ	(11,182) σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἰζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ <182> dins el teu casal; i miserioses per ella
ΑΙΕΝ	(11,167) γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζύν, <167> terra he posat el peu, ans sempre he anat vagarivoli, <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon
ΑΙΘΟΜΕΝΟΙΟ	(11,220) ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθόμενου <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga
ΑΙΜΑ	(11,153) ἦλυθε καὶ πῖεν αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω <153> vingué i begué la sang fosca; i em va conèixer tot d'una
ΑΛΛΑΗΜΑΙ	(11,167) γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζύν, <167> terra he posat el peu, ans sempre he anat vagarivoli, <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon
ΑΛΕΓ'ΥΝΕΙΝ	(11,186) δαίνυται, ἄς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν· <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΑΛΛ'	(11,167) γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζύν, <167> terra he posat el peu, ans sempre he anat vagarivoli, <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon

ΑΑΑ'	(11,170) ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΑΑΑ'	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὔδει ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra,
ΑΑΑ'	(11,218) ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
ΑΑΑΑ	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
ΑΑΑΑ	(11,202) ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid,
ΑΑΑΑ	(11,220) ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga
ΑΑΑΑ	(11,223) ἀλλὰ φώωσθε τάχιιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΑΑΛΟΣ	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οἰκέτι φασι νέεσθαι. <175> ¿O ja un altre/ <176> príncep el té, i asseguren que jo mai més tornaria?
ΑΑΛΟΧΟΥ	(11,177) εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concepada, què vol i què pensa,
ΑΑΛΙΗΣ	(11,193) πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἀλώης οἰνοπέδοιο <193> que per tot el coster de la seva erola de vinya
ΑΑΩΜΕΝΟΣ	(11,160) ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνευς <160> ¿És que tot just arribes aquí, vagarívol, de Troia,
ΑΜΕΙΒΕΤΟ	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΟΣ	(11,163) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσείπον· <163> »Tal digué, i al meu torn jo vaig fer-li aquesta resposta:
ΑΜΗΣ	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Acàia no m'hc acostat ni en la nostra
ΑΜΦΟΤΕΡΩ	(11,212) ἀμφοτέρω κρυερόιο τεταρπόμεσθα γόοιο; <212> ens donaríem tots dos el gust de la freda plorada?
ΑΝΑΚΤΟΣ	(11,151) Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν· <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΑΝΔΡ'	(11,186) δαίνυνται, ἄς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν· <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΑΝΔΡΩΝ	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οἰκέτι φασι νέεσθαι. <176> príncep el té, i asseguren que jo mai més tornaria?
ΑΝΩΓΕΙ	(11,206) τρίς μὲν ἐφωρήθημ, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
ΑΠΑΦΙΣΚΕΙ	(11,217) οὐ τί σε Περσεφόνηα Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, <217> No, Persefonea, la filla de Zeus, no t'enganya.

ΑΠΗΥΡΑ	(11,203) σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα.» <203> i la teva tendresa, la dolça vida em l'evaren.
ΑΠΟΠΤΑΜΕΝΗ	(11,222) ψυχὴ δ' ἤυτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. <222> i aleshores el buf com un somni se'n vola i volcia...
ΑΡΙΣΤΟΣ	(11,179) ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος.» <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.
ΑΡΤΕΜΙΣ	(11,172) ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα <172> ¿Quina llarga malia? ¿O bé Àrtemis fou, la fletxera,
ΑΣ	(11,186) δαίνυται, ἄς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν· <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΑΤΡΕΚΕΩΣ	(11,170) ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΑΥΤΑΡ	(11,152) αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
ΑΥΤΑΡ	(11,163) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· <163> »Tal digué, i al meu torn jo vaig fer-li aquesta resposta:
ΑΥΤΑΡ	(11,192) αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, <192> Ara, quan ve l'estiu i la rica saó de les fruites,
ΑΥΤΑΡ	(11,204) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μεμηρίξας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
ΑΥΤΗ	(11,218) ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνῃσιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
ΑΥΤΙΚ'	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
ΑΥΤΙΚΑ	(11,153) ἤλυθε καὶ πῖεν αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω <153> vingué i begué la sang fosca; i em va conèixer tot d'una
ΑΥΤΟΘΙ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΑΥΤΟΥ	(11,152) αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
ΑΧΑΙΪΔΟΣ	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἤλθον Ἀχαιΐδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Àcaia no m'he acostat ni en la nostra
ΑΧΑΙΩΝ	(11,179) ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος.» <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.
ΑΧΕΩΝ	(11,195) ἐνθ' ὃ γε κελτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acroix en son cor la gran pena
ΑΧΟΣ	(11,208) ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὄξυ γενέσκετο κηρόθι μάλλον, <208> se me'n volà, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
ΒΑΛΟΝΤΕ	(11,211) ὄφρα καὶ εἶν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΒΕΒΛΗΑΤΑΙ	(11,194) φύλλων κεκλιμένωυ χθαμαλάι βεβλήταται εὐναί. <194> hi ha escampada fullaca, se'n fa una jaça per terra.
ΒΕΛΕΣΣΙΝ	(11,173) οἷσ' ἀγανῶσι βέλεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνευ; <173> que t'occi, escometent-te amb les scvcs blanques sagetes?

=	(11,199) ὅσ' ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν, <199> m'atuís, arremint-me amb les seves blanques sagetes,
ΒΟΥΛΗΝ	(11,177) εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concertada, què vol i què pensa,
ΒΡΟΤΩΝ	(11,218) ἀλλ' αὐτῆ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
Γ	(11,198) οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν ἐύσκοπος ἰοχέαιρα <198> no que dins el casal la del bon aguait, la Fletxera,
Γ	(11,204) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
ΓΑΡ	(11,157) μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, <157> car, separant-nos, hi ha uns grans rius i uns corrents raorosos;
ΓΑΡ	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Acàia no m'he acostat ni en la nostra
ΓΑΡ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΓΑΡ	(11,197) οὐτῶ γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον· <197> Car és així com jo he finat i que el fat vaig atènyer:
ΓΑΡ	(11,219) οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
ΓΕ	(11,181) «καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ <181> »-Massa, el que és ella, i tant! roman amb cor incansable
ΓΕ	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὔδει ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra,
ΓΕ	(11,195) ἔνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ΓΕΝΕΣΚΕΤΟ	(11,208) ἔπτατ' ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον, <208> se me'n volà, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
ΓΕΡΑΣ	(11,175) ἦ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἦδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
ΓΕΡΑΣ	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκτλος <184> i ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telémac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
ΓΗΡΑΣ	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellesa.
ΓΗΣ	(11,167) γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀξύν, <167> terra he posat el peu, ans sempre he anat vagarívol, <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir' el divinal Agamèmnon
ΓΟΟΙΟ	(11,212) ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο; <212> ens donariem tots dos el gust de la freda plorada?
ΓΟΥΝΟΝ	(11,193) πάντῃ οἱ κατὰ γουνοὺν ἀλώψης οἰνοπέδοιο <193> que per tot el coster de la seva erola de vinya
ΓΥΝΑΙΚΑ	(11,162) εἰς Ἴθάκην οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;» <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΓΥΝΑΙΚΙ	(11,224) ἴσθ', ἴνα καὶ μετόπισθε τεῆ εἵπησθα γυναίκεϊ.» <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.

Δ'	(11,153) ἤλυθε καὶ πίνε αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω <153> vingué i begué la sang fosca; i em va copèixer tot d'una
Δ'	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. <176> príncep el té, i asseguren que jo mai més tomaria?
Δ'	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
Δ'	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
Δ'	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellesa.
Δ'	(11,208) ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μάλλον, <208> se me'n volá, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
Δ'	(11,222) ψυχὴ δ' ἦντ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. <222> i aleshores el buf com un somni se'n vola i voleia...
ΔΑΙΝΥΤΑΙ	(11,186) δαίνυται, ἄς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν· <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΔΑΙΤΑΣ	(11,185) Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται καὶ δαίτας εἴσας <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΔΑΚΡΥ	(11,183) φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡματα δάκρυ χεούση. <183> van consumint-se les nits i els dies, plorant que no para.
ΔΑΜΝΑΙ	(11,221) δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὅστέα θυμός, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga <221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada emblanquida;
ΔΕ	(11,156) ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωίσιν ὄρασθαι. <156> viu com ets? És difícil de veure aquests il·locs, peis qui viuen;
ΔΕ	(11,174) εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, δν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
ΔΕ	(11,177) εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concertada, què vol i què pensa,
ΔΕ	(11,182) σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἰζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ <182> dins el teu casal; i miserioses per ella
ΔΕ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΔΕ	(11,191) ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaça amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
ΔΕ	(11,195) ἔνθ' ὃ γε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en sor cor la gran pena
ΔΕ	(11,207) τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σιαῆ εἴκελον ἦ καὶ ὄνειρον <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΔΕ	(11,223) ἀλλὰ φώωσθε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda

	<224>	bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΔΕΙΝΑ	(11,157)	μέσσω γάρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βρέθρα, <157> car, separant-nos, hi ha uns grans rius i uns corrents riuerosos;
ΔΕΜΝΙΑ	(11,189)	δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλθέντα, <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΔΗ	(11,160)	ἢ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις <160> ¿Es que tot just arribes aquí, vagarivol, de Troia,
ΔΙΚΑΣΠΟΛΟΝ	(11,186)	δαίνυται, ὅς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν· <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΔΙΚΗ	(11,218)	ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
ΔΙΟΣ	(11,217)	οὐ τί σε Περσεφόνηα Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, <217> No, Persefonea, la filla de Zeus, no t'enganya.
ΔΙΩΙ	(11,168)	ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνου διῶ <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon
ΔΜΩΕΣΣ	(11,190)	ἀλλ' ὅ γε χεῖμα μὲν εὔδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaça amb la gent a l'estatge, a la cendra,
ΔΟΛΙΧΗ	(11,172)	ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις λοχέαιρα <172> ¿Quina llarga malia? ¿O bé Artemis fou, la fletxera,
ΔΟΜΟΝ	(11,150)	ὡς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἶσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirésias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΕΒΗ	(11,150)	ὡς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἶσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirésias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΕΓΗΜΕΝ	(11,179)	ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος.» <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.
ΕΓΝΩ	(11,153)	ἤλυθε καὶ πῖεν αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνων <153> vingué i begué la sang fosca; i em va conèixer tot d'una
ΕΓΩ	(11,163)	ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· <163> »Tal digné, i al meu torn jo vaig fer-li aquesta resposta:
ΕΓΩ	(11,204)	ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
ΕΓΩΝ	(11,152)	αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
ΕΓΩΝ	(11,197)	οὕτω γάρ καὶ ἐγὼν δλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον· <197> Car és així com jo he finat i que el fat vaig aténycr.
ΕΔΑΜΑΣΣΕ	(11,171)	τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταιηλεγέος θανάτοιο; <171> ¿quina parca et domà de la mort que en dol ens arlana?
ΕΘΕΛΟΝ	(11,204)	ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
ΕΙΔΕΣΣ	(11,162)	εἰς Ἰθάκην οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;» <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΕΙΔΩΛΟΝ	(11,213)	ἢ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηα <213> ¿O quin fantasma és aquest que la noble Persefonea

ΕΙΚΕΛΟΝ	(11,207) τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἦ καὶ ὄνειρῳ <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΕΙΜΑΤΑ	(11,191) ἐν κόμῃ ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaja amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
ΕΙΝ	(11,211) ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΕΙΠΕ	(11,170) ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΕΙΠΕ	(11,174) εἶπε δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
ΕΙΠΕ	(11,177) εἶπε δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concertada, què vol i què pensa,
ΕΙΠΗΣΘΑ	(11,224) ἴσθ, ἵνα καὶ μετόπισθε τεῆ εἵπησθα γυναικί.» <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΕΙΣ	(11,162) εἰς Ἰθάκην οὐδ' εἶδες ἐλὶ μεγάροισι γυναικά;» <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΕΙΣ	(11,164) «μῆτερ ἐμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο <164> »-Mare, és una fretura que ha fet que a l'Hades jo baixi,
ΕΙΣ	(11,169) Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην. <169> cap a Ilion la poltreira, a lliurar batalla als de Troia.
ΕΙΣΑΣ	(11,185) Τηλέμαχος τεμένεια νέμεται καὶ δαΐτας εἴσας <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΕΙΣΩ	(11,150) ὡς φημένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΕΙΤΑΙ	(11,191) ἐν κόμῃ ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaja amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
ΕΚ	(11,207) τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἦ καὶ ὄνειρῳ <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΕΚΗΛΟΣ	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἐκηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
ΕΛΕΕΙΝ	(11,205) μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηύτης. <205> prendre en mos braços el buf de la meua mare difunta.
ΕΛΕΕΙΝ	(11,206) τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
ΕΛΕΕΙΝ	(11,210) «μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα, <210> »-Mare meua, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
ΕΛΕΞΕΝ	(11,151) Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν· <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΕΛΘΗΣΙ	(11,192) αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπάρη, <192> Ara, quan ve l'estiu i la rica saó de les fruites,

EME	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμέ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. <176> príncep el té, i asseguren que jo mai més tornaria?
EME	(11,198) οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος ἰοχέαιρα <198> no que dins el casal la del bon aguait, la Fletxera, <199> /m'atuis,
EMH	(11,164) κμητερ ἐμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο <164> »-Mare, és una fretura que ha fet que a l'Hades jo baixi,
EMH	(11,210) κμητερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα, <210> »-Mare meva, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
EMHS	(11,205) μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηυῆς. <205> prendre en mos braços el buf de la meva mare difunta.
EMOI	(11,208) ἔπτατ' ἐμοὶ δ' ἄχος ὄξυ γενέσκετο κηρόθι μάλλον, <208> se me'n volà, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
EMON	(11,155) κτέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφου ἠερόεντα <155> »-Fill meu, i ¿com has vingut al foscant i a les seves calitges,
EMON	(11,175) ἦ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμόν γέρας, ἦέ τις ἦδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
EMON	(11,216) αἴ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »-Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
EMΠEΔA	(11,178) ἦέ μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
EMΠEΔON	(11,152) αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
EN	(11,191) ἐν κόμῃ ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴται· <190> no, que a l'hivern s'ajaça amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
EN	(11,198) οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος ἰοχέαιρα <198> no que dins el casal la del bon aguait, la Fletxera,
ENΘ'	(11,195) ἐνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ENΘAΔ'	(11,160) ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις <160> ¿Ès que tot just arribes aquí, vagarívol, de Troia,
ENI	(11,162) εἰς Ἴθάκην οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναικά;» <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ENI	(11,182) σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἰζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ <182> dins el teu casal; i miserioses per ella
ENI	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὐδαι ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaça amb la gent a l'estatge, a la cendra,
EΞ	(11,168) ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmon
EΞEIAETO	(11,201) τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν· <201> consumpció avorrible arrabassen la vida dels membres,
EONT	(11,159) πεζὸν ἐόντ', ἦν μὴ τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualiejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
EΠEA	(11,154) καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· <154> i, sanglotant, em digué aquestes paraules alades:

ΕΠΕΑ	(11,209) καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· <209> I, fent sentir la veu, li vaig dir paraules alades:
ΕΠΕΒΗΝ	(11,167) γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζύν, <167> terra he posat el peu, ans sempre he anat vagarivol, <168> miser! d'ençà que primer vaig segui' el divinal Agamèmnon
ΕΠΕΙ	(11,151) Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν· <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΕΠΕΙ	(11,221) δαμνᾶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὄστέα θυμός, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga <221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada emblanquida;
ΕΠΕΟΙΚΕ	(11,186) δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν· <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΕΠΕΣΠΟΝ	(11,197) οὕτω γάρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον· <197> Car és així com jo he finat i que el fat vaig atènyer:
ΕΠΗΛΥΘΕΝ	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingués, d'aquelles que amb una
ΕΠΗΝ	(11,185) αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, <192> Ara, quan ve l'estiu i la rica saó de les fruites,
ΕΠΙ	(11,152) αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
ΕΠΙ	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellosa.
ΕΠΟΙΧΟΜΕΝΗ	(11,173) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν; <173> que l'occi, escometent-te amb les seves blanques sagetes?
=	(11,199) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν, (199) m'atúis, arremint-me amb les seves blanques sagetes,
ΕΠΟΜΗΝ	(11,168) ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίω <168> miser! d'ençà que primer vaig segui' el divinal Agamèmnon
ΕΠΤΑΤ'	(11,208) ἑπτατ' ἐμὸι δ' ἄχος ὄξυν γενέσκετο κηρόβη μάλλον, <208> se me'n volà, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
ΕΣΤΙ	(11,158) Ὦκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πῶς ἔστι περῆσαι <158> de primer l'Oceà, que no lleu a ningú de passar-lo
ΕΣΤΙ	(11,218) ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνῃσιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
ΕΤΑΡΟΙΣΙ	(11,161) νῆί τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? ¿Es que encara <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΕΤΙ	(11,175) ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἧέ τις ἦδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
ΕΤΙ	(11,214) ἄτρυν', ὄφρ' ἔτι μάλλον ὀδύρόμενος στεναχίζω;» <214> m'ha suscitat, per tal que encara amb més plany jo sospirí?
ΕΤΙ	(11,219) οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὄστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
ΕΥΔΕΙ	(11,190) ἀλλ' ὁ γε χεῖμα μὲν εὐδαι ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra,

EΥΕΡΓΕΑ	(11,159) πεζὸν ἔοντ', ἦν μὴ τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
EΥΝΑΙ	(11,188) ἀγρῶ οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί <188> en el seu mas, i no baixa a ciutat; i no et pensis que tingui <189> per a coïgar-se un lilit i abrigalls i tapissos brillosos,
EΥΝΑΙ	(11,194) φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί. <194> hi ha escampada fullaca, se'n fa una jaça per terra.
EΥΠΩΛΟΝ	(11,169) Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μαχοίμην. <169> cap a l'Ilion la poltrera, a lliurar batalla als de Troia.
EΥΣΚΟΠΟΣ	(11,198) οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος ἰοχέαιρα <198> no que dins el casal la del bon aguait, la Fleixera,
EΦΑΜΗΝ	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
EΦΑΤ'	(11,163) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· <163> »Tal digué, i al meu torn jo vaig fer-li aquesta resposta:
EΦΑΤ'	(11,204) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
EΦΩΡΜΗΘΗΝ	(11,206) τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
EXEI	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμέ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. <176> príncep el té, i assegurèn que jo mai més tornaria?
EXEI	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telemac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
EXHI	(11,159) πεζὸν ἔοντ', ἦν μὴ τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
EXΟΥΣΙΝ	(11,219) οὐ γάρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
EXΩΝ	(11,167) γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι οἰζύν, <167> terra he posat el peu, ans sempre he anat vagarivol, <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon
EΩΝ	(11,156) ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι. <156> viu com ets? És difícil de veure aquests llocs, pels qui viuen;
ZOΦON	(11,155) «τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφου ἠερόεντα <155> »-Fill meu, i com has vingut al foscant i a les seves calitges,
ZOΙΣΙΝ	(11,156) ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι. <156> viu com ets? És difícil de veure aquests llocs, pels qui viuen;
ZΩΟΣ	(11,156) ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι. <156> viu com ets? És difícil de veure aquests llocs, pels qui viuen,
H ¹	(11,160) ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις <160> ¿És que tot just arribes aquí, vagarivol, de Troia,
H ¹	(11,172) ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα <172> ¿Quina llarga malia? ¿O bé Àrtemis fou, la fleixera,
H ¹	(11,179) ἦ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἀριστος·» <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.

H ¹	(11,213) ἢ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυή Περσεφόεια <213> ¿O quin fantasma és aquest que la noble Persefonea
H ²	(11,172) ἢ δολιχή νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα <172> ¿Quina llarga malia? ¿O bé Artemis fou, la fletxera,
H ²	(11,175) ἢ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢέ τις ἦδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
H ²	(11,207) τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἦ καὶ οὐεῖρω <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
H ³	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
H ⁴	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἢ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingués, d'aquelles que amb una
HΔH	(11,175) ἢ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢέ τις ἦδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
HΔH	(11,179) ἢ ἦδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἀριστος· <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.
HE	(11,175) ἢ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢέ τις ἦδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
HE	(11,178) ἢέ μένει παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
HEPOENTA	(11,155) «τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα <155> »-Fill meu, i ¿com has vingut al foscant i a les seves calitges,
HAΘES	(11,155) «τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα <155> »-Fill meu, i ¿com has vingut al foscant i a les seves calitges,
HAΘES	(11,161) νηί τε καὶ ἑτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? ¿Es que encara <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
HAΘON	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Acàia no m'he acostat ni en la nostra
HAYΘE	(11,153) ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω <153> vingué i begué la sang fosca; i em va conèixer tot d'una
HMATA	(11,183) φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δάκρυ χεοῦση. <183> van consumint-se les nits i els dies, plorant que no para.
HN	(11,159) πεζὸν ἐόντ', ἦν μή τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
HYT	(11,222) ψυχὴ δ' ἠὺτ' οὐκείρος ἀποπταμένη πεπότηται. <222> i aleshores el buf com un somni se'n vola i voleia...
ΘANATOIO	(11,171) τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταυηλεγέος θανάτοιο; <171> ¿quina parca et donà de la mort que en dol ens ariana?
ΘANHISIN	(11,218) ἀλλ' αὐτῆ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
ΘEPOΣ	(11,192) αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, <192> Ara, quan ve l'estiu i la rica saó de les fruites,
ΘESΦAT'	(11,151) Τειρεσίαιο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν· <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirésias se n'entra

	<151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΘΗΒΑΙΟΥ	(11,165) ψυχῆ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο· <165> per demanar consell al buf de Tirèsiades de Tebes.
ΘΥΓΑΤΗΡ	(11,217) οὐ τί σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, <217> No, Persefona, la filla de Zeus, no t'enganya.
ΘΥΜΟΝ	(11,201) τηκεδόνι στυγερῆ μελέων ἐξείλετο θυμόν· <201> consumpció avorrible arrabassen la vida dels membres,
ΘΥΜΟΝ	(11,203) σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμόν ἀπήυρα.» <203> i la teva tendresa, la dolça vida em llevaren.
ΘΥΜΟΣ	(11,206) τρίς μὲν ἐφωρμήθημ, ἔλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
ΘΥΜΟΣ	(11,221) δαμνῶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λέυκ' ὄστέα θυμὸς, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga <221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada emblanquida;
ΘΥΜΩΙ	(11,181) ἀκαὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ <181> »-Massa, el que és ella, i tant! roman amb cor incansable
ΙΘΑΚΗΝ	(11,162) εἰς Ἴθάκην οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;» <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΙΚΑΝΕΙ	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellesa.
ΙΚΑΝΕΙΣ	(11,160) ἦ ὦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις <160> ¿Es que tot just arribes aquí, vagariuol, de Troia,
ΙΛΙΟΝ	(11,169) Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην. <169> cap a Ilion la poltrera, a lliurar batalla als de Troia.
ΙΝΑ	(11,169) Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην. <169> cap a Ilion la poltrera, a lliurar batalla als de Troia.
ΙΝΑ	(11,224) ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῆ εἵπησθα γυναϊκί.» <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΙΝΕΣ	(11,219) οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὄστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
ΙΟΧΕΑΙΡΑ	(11,172) ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα <172> ¿Quina llarga malia? ¿O bé Àrtemis fou, la fletxera,
ΙΟΧΕΑΙΡΑ	(11,198) οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπὸς ἰοχέαιρα <198> no que dins el casal la del bon aguait, la Fletxera,
ΙΣΘ'	(11,224) ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῆ εἵπησθα γυναϊκί.» <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΚΑΙ	(11,153) ἦλυθε καὶ πῖεν αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνων <153> vingué i begué la sang fosca; i em va conèixer tot d'una
ΚΑΙ	(11,154) καὶ μ' ὀλοφρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· <154> i, sanglotant, em digué aquestes paraules alades:
ΚΑΙ	(11,157) μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ρέεθρα, <157> car, separant-nos, hi ha uns grans rius i uns corrents rairosos;
ΚΑΙ	(11,161) ἡγί τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? ¿Es que encara <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?

ΚΑΙ	(11,170) ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΚΑΙ	(11,174) εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
ΚΑΙ	(11,178) ἤε μένει παρά παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
ΚΑΙ	(11,181) «καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῶτι θυμῷ <181> »-Massa, el que és ella, i tant! roman amb cor incansable
ΚΑΙ	(11,183) φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δάκρυ χεούση. <183> van consumint-se les nits i els dies, plorant que no para.
ΚΑΙ	(11,185) Τηλέμαχος τεμένεια νέμεται καὶ δαίτας εἴσας <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un barò que arbitra en gaudeixi;
ΚΑΙ [2]	(11,189) δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα, <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapisos brillosos,
ΚΑΙ [2]	(11,197) οὐτῶ γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπου· <197> Car és així com jo he finat i que el fat vaig atènyer:
ΚΑΙ	(11,207) τρις δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῆ εἴκελον ἦ καὶ οὐεῖρω <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΚΑΙ	(11,209) καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· <209> I, fent sentir la veu, li vaig dir paraules alades:
ΚΑΙ	(11,211) ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο φύλας περὶ χεῖρε βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΚΑΙ	(11,219) οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
ΚΑΙ	(11,224) ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῆ ἐπήρσθα γυναικί.» <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΚΑΚΑ	(11,191) ἐν κόμῃ ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
ΚΑΛΕΟΥΣΙ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΚΑΛΟΝ	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἐκπλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
ΚΑΜΜΟΡΕ	(11,216) «ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »-Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
ΚΑΤΑ	(11,151) Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν· <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΚΑΤΑ	(11,193) πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωφῆς οἰνοπέδοιο <193> que per tot el coster de la seva erola de vinya
ΚΑΤΑΛΕΞΟΝ	(11,170) ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΚΑΤΑΤΕΘΝΗΥΙΗΣ(	(11,205) μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηυῆς. <205> prendre en mos braços el buf de la meua mare difunta.

ΚΑΤΕΛΕΙΠΟΝ	(11,174) εἶπε δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
ΚΑΤΕΠΕΦΝΕΝ	(11,173) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε; <173> que t'occi, escometent-te amb les seves blanques sagetes?
=	(11,199) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε, <199> m'atuis, arremint-me amb les seves blanques sagetes,
ΚΑΤΕΡΧΕΤΑΙ	(11,188) ἀγρῶ οὐδὲ πόλινδ'ε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί <188> en el seu mas, i no baixa a ciutat; i no et pensis que tingui <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΚΑΤΗΓΑΓΕΝ	(11,164) «μητρὸν ἐμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο <164> »-Mare, és una fretura que ha fet que a l'Hades jo baixi,
ΚΕ	(11,218) ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
ΚΕ	(11,221) δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὄστέα θυμός, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga <221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada emblanquida;
ΚΕΙΝΗ	(11,181) «καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῶτι θυμῷ <181> »-Massa, el que és ella, i tant! roman amb cor incansable
ΚΕΙΝΟΙΣΙΝ	(11,175) ἢ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἧέ τις ἤδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
ΚΕΙΤ'	(11,195) ἔνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ΚΕΚΑΙΜΕΝΩΝ	(11,194) φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήται εἶναι. <194> hi ha escampada fullaca, se'n fa una jaça per terra.
ΚΕΛΑΙΝΕΦΕΣ	(11,153) ἤλυθε καὶ πίνει αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω <153> vingué i begué la sang fosca; i em va conèixer tot d'una
ΚΗΡ	(11,171) τίς νύ σε κήρ ἐδάμασσε ταυηλεγέος θανάτοιο; <171> ¿quina parca et domà de la mort que en dol ens arplana?
ΚΗΡΘΗ	(11,208) ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκειτο κηρόθι μάλλον, <208> se me'n volà, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
ΚΟΝΙ	(11,191) ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἶματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaça amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
ΚΡΑΤΕΡΟΝ	(11,220) ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρός κρατερόν μένος αἰθομένοιο <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga
ΚΡΥΕΡΟΙΟ	(11,212) ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο; <212> ens donariem tots dos el gust de la freda plorada?
ΛΕΥΚ'	(11,221) δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὄστέα θυμός, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga <221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada emblanquida;
ΛΙΗΝ	(11,181) «καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῶτι θυμῷ <181> »-Massa, el que és ella, i tant! roman amb cor incansable
ΛΙΛΑΙΕΟ	(11,223) ἀλλὰ φώσθε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΛΙΠΗ	(11,221) δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὄστέα θυμός, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga

	<221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada emblanquida;
M'	(11,154) καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· <154> i, sanglotant, em digué aquestes paraules alades:
M'	(11,210) «μῆτερ ἔμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα, <210> »-Mare meua, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
ΜΑΛΙΣΤΑ	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν· ἦ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingues, d'aquelles que amb una
ΜΑΛΛΟΝ	(11,208) ἔπτат· ἐμοὶ δ' ἄχος δὲν γενέσκειτο κηρόθι μᾶλλον, <208> se me'n volà, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
ΜΑΛΛΟΝ	(11,214) ἄτρυν· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;» <214> m'ha suscitat, per tal que encara amb més plany jo sospiri?
ΜΑΧΟΙΜΗΝ	(11,169) Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην. <169> cap a Ilion la poltrera, a lliurar batalla als de Troia.
ΜΕ	(11,164) «μῆτερ ἔμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο <164> »-Mare, és una fractura que ha fet que a l'Hades jo baixi,
ΜΕ	(11,202) ἀλλά με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid, <203> / (...) la dolça vida em llevaren.
ΜΕ	(11,206) τρίς μὲν ἐφορμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
ΜΕΓΑ	(11,195) ξιϑ' ὃ γε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ΜΕΓΑΛΟΙ	(11,157) μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, <157> car, separant-nos, hi ha uns grans rius i uns corrents paorosos;
ΜΕΓΑΡΟΙΣΙ	(11,162) εἰς Ἴθάκην οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναικά;» <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΜΕΓΑΡΟΙΣΙΝ	(11,182) σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἰζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ <182> dins el teu casal; i miserioses per ella
ΜΕΓΑΡΟΙΣΙΝ	(11,198) οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος ἰοχέαιρα <198> no que dins el casal la del bon aguait, la Fletxera,
ΜΕΛΕΩΝ	(11,201) τῆκεδόνι στυγερῇ μελέων ἔξείλετο θυμόν· <201> consumpció avorrible arrabassen la vida dels membres,
ΜΕΛΙΗΔΕΑ	(11,203) σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα.» <203> i la teva tendresa, la dolça vida em llevaren.
ΜΕΜΑΩΤΑ	(11,210) «μῆτερ ἔμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα, <210> »-Mare meua, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
ΜΕΝ	(11,150) ὡς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἶσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΜΕΝ	(11,158) Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πῶς ἔστι περῆσαι <158> de primer l'Oceà, que no llcu a ningú de passar-lo
ΜΕΝ	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὐδελ ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra,
ΜΕΝ	(11,206) τρίς μὲν ἐφορμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
ΜΕΝ	(11,220) ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga

MENEI	(11,178) ἤε μένει παρὰ παιδί και ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
MENEI	(11,181) «καί λίην κείνη γε μένει τετλήοτι θυμῷ <181> »-Massa, el que és ella, i tant! roman amb cor incansable
MENON	(11,152) αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
MENOS	(11,220) ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερόν μένος αἰδομένοιο <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga
ΜΕΡΜΗΡΙΞΑΣ	(11,204) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
ΜΕΣΣΩΙ	(11,157) μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ και δεινὰ ῥέεθρα, <157> car, separant-nos, hi ha uns grans rius i uns corrents paorosos;
ΜΕΤΟΠΙΣΘΕ	(11,224) ἴσθ', ἴνα καὶ μετόπισθε τεῆ εἵρησθα γυναικί.» <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΜΗ	(11,159) πεζὸν ἐόντ', ἦν μή τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
ΜΗΔΕΑ	(11,202) ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid,
ΜΗΤΕΡ	(11,164) «μῆτερ ἐμή, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο <164> »-Mare, és una fretura que ha fet que a l'Hades jo baixi,
ΜΗΤΕΡ	(11,210) «μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα, <210> »-Mare meva, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
ΜΗΤΗΡ	(11,152) αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
ΜΗΤΗΡ	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
ΜΗΤΡΟΣ	(11,205) μητρός ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθεινῆς. <205> prendre en mos braços el buf de la meua mare difunta.
ΜΙΜΝΕΙ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατήρ δέ σὸς αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΜΙΜΝΕΙΣ	(11,210) «μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα, <210> »-Mare meva, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
ΜΙΝ	(11,163) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· <163> »Tal digué, i al meu torn jo vaig fer-li aquesta resposta:
ΜΙΝ	(11,179) ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος.» <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.
ΜΙΝ	(11,209) καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· <209> I, fent sentir la veu, li vaig dir paraules alades:
ΜΝΗΣΤΗΣ	(11,177) εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concertada, què vol i què pensa,
ΜΟΙ	(11,170) ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ και ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΜΟΙ	(11,174) εἰπέ δέ μοι πατρός τε και υἱέος, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,

MOI	(11,177) εἶπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concertada, què vol i què pensa,
MOI	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἧ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingué, d'aquelles que amb una
MOI	(11,207) τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῆ εἴκελον ἧ καὶ οὐεῖρω <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni <208> /se me'n volà,
MOI	(11,213) ἧ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηια <213> ¿O quin fantasma és aquest que la noble Persefonea <214> /m'ha suscitat,
MOI	(11,216) «ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »-Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
ΝΕΕΣΘΑΙ	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμέ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. <176> príncep el té, i assegurèn que jo mai més tomària?
ΝΕΜΕΤΑΙ	(11,185) Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται καὶ δαίτας εἴσας <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part aís festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΝΗΑ	(11,159) πεζὸν ἐόντ', ἦν μὴ τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
ΝΗΙ	(11,161) νῆί τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? ¿És que encara <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΝΟΟΝ	(11,177) εἶπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concertada, què vol i què pensa,
ΝΟΣΤΟΝ	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellesa.
ΝΟΥΣΟΣ	(11,172) ἧ δολιχὴ νοῦσος, ἧ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα <172> ¿Quina llarga malia? ¿O bé Àrtemis fou, la fletxera,
ΝΟΥΣΟΣ	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἧ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingué, d'aquelles que amb una
ΝΥ	(11,171) τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτου; <171> ¿quina parca et domà de la mort que en dol ens arlana?
ΝΥ	(11,210) «μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα, <210> »-Mare meua, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
ΝΥΚΤΕΣ	(11,183) φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡματα δάκρυ χεοῦση. <183> van consumint-se les nits i els dies, plorant que no para.
ΝΥΝ	(11,160) ἧ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις <160> ¿És que tot just arribes aquí, vagarívol, de Troia,
Ο	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὔδει ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra,
Ο	(11,195) ἐνθ' ὃ γε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ΟΔΥΡΟΜΕΝΟΣ	(11,214) ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω· <214> m'ha suscitat, per tal que encara amb més plany jo sospiri?
ΟΔΥΣΣΕΥ	(11,202) ἀλλά με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεύ, <202> ans l'enyorança de tu i la teua ànsia, Ulisses esplèndid,

ΘΘΙ	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὔδει ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra,
ΟΙ	(11,182) σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ <182> dins el teu casal; i miserioses per ella
ΟΙ	(11,188) ἀγρῶ οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ <188> en el seu mas, i no baixa a ciutat; i no et pensis que tingui <189> por a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΟΙ	(11,193) πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἀλώφης οἰνοπέδοιο <193> que per tot el coster de la seva erola de vinya
ΟΙΖΥΝ	(11,167) γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζύν, <167> terra he posat el peu, ans sempre he anat vagarívol, <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir' el divinal Agamèmnon
ΟΙΖΥΡΑΙ	(11,182) σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ <182> dins el teu casal; i miserioses per ella
ΟΙΚΩΙ	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὔδει ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra,
ΟΙΝΟΠΕΔΟΙΟ	(11,193) πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἀλώφης οἰνοπέδοιο <193> que per tot el coster de la seva erola de vinya
ΟΙΣ'	(11,173) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν; <173> que t'occi, escomtent-te amb les seves blanques sagetes?
=	(11,199) οἷσ' ἀγανοῖσι βέλεσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν, <199> m'atuis, arremint-me amb les seves blanques sagetes,
ΟΛΟΜΗΝ	(11,197) οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον· <197> Car és així com jo he finat i que el fat vaig atènyer·
ΟΛΟΦΥΡΟΜΕΝΗ	(11,154) καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· <154> i, sanglotant, em digué aquestes paraules alades:
ΟΝ	(11,174) εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
ΟΝΕΙΡΟΣ	(11,222) ψυχὴ δ' ἤντ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. <222> i aleshores el buf com un somni se'n vola i voleia...
ΟΝΕΙΡΩΙ	(11,207) τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σικῆ εἴκελον ἢ καὶ ὄνειρῳ <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΟΞΥ	(11,208) ἔπτατ' ἐμοὶ δ' ἄχος ὄξυν γενέσκετο κηρόθι μάλλον, <208> se me'n volà, i la pena se'm feia en el pit més aguda.
ΟΠΩΡΗ	(11,192) αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὀπώρη, <192> Ara, quan ve l'estiu i la rica saó de les fruites,
ΟΡΑΣΘΑΙ	(11,156) ζωδὸς ἔων; χαλεπὸν δέ τάδε ζωοῖσιν δρᾶσθαι. <156> viu com ets? És difícil de veure aquests llocs, pels qui viuen;
ΟΣΤΕΑ	(11,219) οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
ΟΣΤΕΑ	(11,221) δαμῶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga <221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada embllaiquida;
ΟΣ	(11,179) ἦ ἦδη μιν ἔγμην Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος·» <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.
ΟΤΕ	(11,218) ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνῃσιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;

ΟΥ ¹	(11,158) Ωκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πῶς ἔστι περῆσαι <158> de primer l'Oceà, que no lleu a ningú de passar-lo
ΟΥ ¹	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Acàia no m'he acostat ni en la nostra
ΟΥ ¹	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
ΟΥ ¹	(11,210) «μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα, <210> »—Mare meva, ¿per què no em romans quan delejo abraçar-te,
ΟΥ ¹	(11,217) οὐ τί σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, <217> No, Persefonea, la filla de Zeus, no t'enganya.
ΟΥ ¹	(11,219) οὐ γάρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
ΟΥ ²	(11,168) ἔξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίω <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon
ΟΥΔ'	(11,162) εἰς Ἰθάκην οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;» <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΟΥΔΕ	(11,161) ἠγὲ τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? ¿És que encara <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΟΥΔΕ	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Acàia no m'he acostat ni en la nostra
ΟΥΔΕ [2]	(11,188) ἀγρῶ οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ αἱ εὐναὶ <188> en el seu mas, i no baixa a ciutat; i no et pensis que tingui <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΟΥΚΕΤΙ	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. <176> príncep el té, i assegurin que jo mai més tomaria?
ΟΥΝ	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingués, d'aquelles que amb una
ΟΥΤ'	(11,198) οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν ἐύσκοπος ἰοχέαιρα <198> no que dins el casal la del bon aguait, la Fletxera,
ΟΥΤΕ	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingués, d'aquelles que amb una
ΟΥΤΩ	(11,197) οὕτω γάρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον· <197> Car és així com jo he finat i que el fat vaig atènyer:
ΟΦΡ'	(11,152) αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μῆτρῳ <152> Jo vaig romandre allí, plantat, fins a tant que la mare
ΟΦΡ'	(11,214) ὄτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;» <214> m'ha suscitat, per tal que encara amb més plany jo sospirí?
ΟΦΡΑ	(11,211) ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρες βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΠΑΙΔΙ	(11,178) ἢ ἐ μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
ΠΑΝΤΑ	(11,178) ἢ ἐ μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει. <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
ΠΑΝΤΑ	(11,223) ἀλλὰ φώσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda

	<224> βέ tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΠΑΝΤΕΣ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΠΑΝΤΗ	(11,193) πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἀλώης οἰνοπέδιοιο <193> que per tot el coster de la seva erola de vinya
ΠΑΝΤΩΝ	(11,216) ᾧ μοι, τέκνον ἐμόν, περι πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »-Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
ΠΑΡ	(11,175) ἧ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν ἄερας, ἧέ τις ἤδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
ΠΑΡΑ	(11,178) ἧέ μένει παρά παιδί και ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
ΠΑΤΗΡ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΠΑΤΡΟΣ	(11,174) εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
ΠΕΖΟΝ	(11,159) πεζὸν ἐόντ', ἦν μὴ τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
ΠΕΝΘΟΣ	(11,195) ἐνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πάνθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ΠΕΠΟΤΗΤΑΙ	(11,222) ψυχὴ δ' ἠὲτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότῃται. <222> i aleshores el buf com un somni se'n vola i voleïa...
ΠΕΡΗΣΑΙ	(11,158) Ὕκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πως ἔστι περήσαι <158> de primer l'Oceà, que no lleu a ningú de passar-lo
ΠΕΡΙ	(11,211) ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΠΕΡΙ	(11,216) ᾧ μοι, τέκνον ἐμόν, περι πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »-Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
ΠΕΡΣΕΦΟΝΕΙΑ	(11,213) ἧ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια <213> ¿O quin fantasma és aquest que la noble Persefonea
ΠΕΡΣΕΦΟΝΕΙΑ	(11,217) οὐ τί σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, <217> No, Persefonea, la filla de Zeus, no t'enganya.
ΠΙΕΝ	(11,153) ἦλυθε καὶ πῖεν αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω <153> vingué i begué la sang fosca; i em va conèixer tot d'una
ΠΟΘΕΩΝ	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellesa.
ΠΟΘΟΣ	(11,202) ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήθεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid,
ΠΟΛΙΝΔΕ	(11,188) ἀγρῶ οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εἶναι <188> en el seu mas, i no baixa a ciutat; i no et pensis que tingui <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΠΟΛΥΝ	(11,161) νῆι τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? ¿Es que encara <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΠΟΤΑΜΟΙ	(11,157) μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, <157> car, separant-nos, hi ha uns grans rius i uns corrents paorosos;
ΠΟΤΜΟΝ	(11,197) οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον· <197> Car és així com jo he finat i que el fat vaig atényer:

ΠΟΤΝΙΑ	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
ΠΡΟΣΕΕΙΠΟΝ	(11,163) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· <163> »Tal digué, i al meu torn jo vaig fer-li aquesta resposta:
ΠΡΟΣΗΥΔΑ	(11,154) καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· <154> i, sanglotant, em digué aquestes paraules alades:
ΠΡΟΣΗΥΔΩΝ	(11,209) καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· <209> I, fent sentir la veu, li vaig dir paraules alades:
ΠΡΩΤΑ	(11,158) Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πως ἔστι περῆσαι <158> de primer l'Oceà, que no lleu a ningú de passar-lo
ΠΡΩΤΑ	(11,221) δαμναῖ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκὸς ὄστέα θυμός, <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga <221> tot, així que la vida ha buidat l'ossada emblanquida;
ΠΡΩΤΙΣΘ'	(11,168) ἐξ οὐ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δίω <168> miser! d'ençà que primer vaig seguir el divinal Agamèmnon
ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ	(11,154) καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· <154> i, sanglotant, em digué aquestes paraules alades:
ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ	(11,209) καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· <209> I, fent sentir la veu, li vaig dir paraules alades:
ΠΥΡΟΣ	(11,191) ἐν κόλῳ ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaca amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grosses.
ΠΥΡΟΣ	(11,220) ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένιοι <220> ans la potent energia del foc abrandat ho subjuga
ΠΩ	(11,161) νηὶ τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps?; Ἔs que encara <162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΠΩ [2]	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Acàia no m'he acostiat ni en la nostra
ΠΩ	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
ΠΩΣ ¹	(11,155) «τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα <155> »-Fill meu, i com has vingut al foscant i a les seves calities,
ΠΩΣ ²	(11,158) Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πως ἔστι περῆσαι <158> de primer l'Oceà, que no lleu a ningú de passar-lo
ΡΕΕΘΡΑ	(11,157) μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βέεθρα, <157> car, separant-nos, hi ha uns grans rius i uns corrents paotosos;
ΡΗΓΕΑ	(11,189) δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλδευτα, <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissons brillosos,
ΣΑ	(11,202) ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μῆδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεύ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid,
ΣΑΡΚΑΣ	(11,219) οὐ γάρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,

ΣΕ	(11,171) τίς νύ σε κήρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; <171> ¿quina parca et domà de la mort que en dol ens aplanà?
ΣΕ	(11,217) οὐ τί σε Περσεφόνηα Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, <217> No, Persefonea, la filla de Zeus, no t'enganya.
ΣΗ	(11,203) σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα.» <203> i la teva tendresa, la dolça vida em llevaren.
ΣΙΓΓΑΛΟΕΝΤΑ	(11,189) δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΣΚΙΗ	(11,207) τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῆ εἴκελον ἦ καὶ οὐεῖρω <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΣΟΙΣΙΝ	(11,182) σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραι δέ οἱ αἰεὶ <182> dins el teu casal; i miserioses per ella
ΣΟΝ	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκρηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa
ΣΟΝ	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellesa.
ΣΟΣ	(11,187) πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δέ σός αὐτόθι μίμνει <187> car tothom el convida; i el pare teu allí resta,
ΣΟΣ	(11,202) ἀλλὰ με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid,
ΣΤΕΝΑΧΙΖΩ	(11,214) ὦτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;» <214> m'ha suscitat, per tal que encara amb més plany jo sospiri?
ΣΤΥΓΕΡΗ	(11,201) τηκεδόνι στυγερῆ μελέων ἔξειλετο θυμὸν· <201> consumpició avorrible atabassen la vida dels membres,
ΣΧΕΔΟΝ	(11,166) οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος οὐδέ πω ἀμῆς <166> No, jo encara a l'Acàia no m'he acostat ni en la nostra
Τ	(11,192) αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, <192> Ara, quan ve l'estiu i la rica saó de les fruites,
Τ	(11,203) σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα.» <203> i la teva tendresa, la dolça vida em llevaren.
ΤΑ	(11,168) ἐξ οὐ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίω <168> míser! d'ençà que primer vaig segui' el divinal Agamèmnon
ΤΑ	(11,220) ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο <220> ans la potent energia del foc abrindat ho subjuga
ΤΑΔΕ	(11,156) ζωὸς ἑών; χαλεπὸν δέ τάδε ζωοῖσιν ὄρασθαι. <156> viu com ets? És difícil de veure aquests llocs, pels qui viuen;
ΤΑΝΗΛΕΓΕΟΣ	(11,171) τίς νύ σε κήρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; <171> ¿quina parca et domà de la mort que en dol ens aplanà?
ΤΑΥΤΑ	(11,223) ἀλλὰ φῶσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΤΑΧΙΣΤΑ	(11,223) ἀλλὰ φῶσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΤΕ	(11,161) νῆί τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? ¿És que encara

	<162> no has tornat a Ítaca i vist a l'estatge l'esposa?
TE	(11,174) εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
TE [2]	(11,177) εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε, <177> Parla'm de la muller concertada, què vol i què pensa,
TE	(11,183) φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέρα δάκρυ χεοῦσθι. <183> van consumint-se les nits i els dies, plorant que no para.
TE	(11,200) οὐτε τις οὖν μοι νοσος ἐπήλυθεν, ἧ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingués, d'aquelles que amb una
TE [2]	(11,202) ἀλλὰ με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid,
TE	(11,206) τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
TE	(11,219) οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν, <219> car els nervis llavors ja no tenen la carn i l'ossada,
TE	(11,220) ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο <220> ans la potent energia del foc abrindat ho subjuga
TEHI	(11,224) ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῆ εἵπησθα γυναικί.» <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
TEΘΑΛΥΙΑ	(11,192) αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, <192> Ara, quan ve l'estiu i la rica saó de les fruites,
ΤΕΙΡΕΣΙΑΟ	(11,151) Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν· <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirésias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΟ	(11,165) ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο· <165> per demanar consell al buf de Tirésias de Tebes.
TEKNON	(11,155) «τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφου ἠερόντα <155> »-Fill meu, i com has vingut al foscant i a les seves calitges,
TEKNON	(11,216) «ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »-Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
TEMENEΑ	(11,185) Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται καὶ δαίτας εἶσας <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΤΕΤΑΡΠΩΜΕΣΘΑ	(11,212) ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, <212> ens donariem tots dos el gust de la freda plorada?
ΤΕΤΑΗΟΤΙ	(11,181) «καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ <181> »-Massa, el que és ella, i tant! roman amb cor incansable
ΤΗΚΕΔΟΝΙ	(11,201) τηκεδόνι στυγερῆ μελέων ἐξείλετο θυμόν· <201> consumpció avorrible arrabassen la vida dels membres,
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ	(11,185) Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται καὶ δαίτας εἶσας <184> ans Telèmac, <185> ben tranquil, els dominis espleta i pren una justa <186> part als festins, com escau que un baró que arbitra en gaudeixi;
ΤΙ ¹	(11,210) «μητρὸς ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμῶτα, <210> »-Mare meva, ¿per què no em romans quan dejejo abraçar-te,

ΤΙ ¹	(11,213) ἦ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηια <213> ¿O quin fantasma és aquest que la noble Persefonea
ΤΙ ²	(11,217) οὐ τί σε Περσεφόνηια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, <217> No, Persefonea, la filla de Zeus, no t'enganya.
ΤΙΣ ¹	(11,159) πεζὸν ἔοντ', ἦν μὴ τις ἔχη εὐεργέα νῆα. <159> gualejant, si no és que té, i ben obrat, un navili.
ΤΙΣ ¹	(11,175) ἦ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἔμον γέρας, ἦέ τις ἦδη <175> si en mans d'ells ha restat el meu honor. ¿O ja un altre
ΤΙΣ ¹	(11,179) ἦ ἦδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἀριστος.» <179> o si ja s'ha casat amb algun aqueu que excel·leixi.
ΤΙΣ ¹	(11,184) σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος <184> I ningú no t'ha pres el teu bell honor, ans Telèmac, <185> ben tranquil, eis dominis espleta i pren una justa
ΤΙΣ ¹	(11,200) οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἦ τε μάλιστα <200> ni que cap malaltia em vingüés, d'aquelles que amb una
ΤΙΣ ¹	(11,218) ἀλλ' αὐτῆ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τις κε θάνησιν. <218> Ans aquesta és la llei dels moridors quan es moren;
ΤΙΣ ²	(11,171) τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταιηλεγέος θανάτοιο; <171> ¿quina parca et domà de la mort que en dol ens arplana?
ΤΟΔ'	(11,213) ἦ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηια <213> ¿O quin fantasma és aquest que la noble Persefonea
ΤΟΔΕ	(11,170) ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· <170> Mes a veure, parla'm i esbrina'm això amb franquesa:
ΤΟΝ	(11,158) Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πῶς ἐστὶ περῆσαι <158> de primer l'Oceà, que no lleu a ningú de passar-lo
ΤΡΙΣ	(11,206) τρίς μὲν ἐφωρήθην, ἔλλειν τέ με θυμὸς ἀνώγει, <206> Tres vegades m'hi llanço, que el cor d'abraçar-la em manava,
ΤΡΙΣ	(11,207) τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῆ εἴκελον ἦ καὶ οὐεῖρω <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΤΡΟΙΗΘΕΝ	(11,160) ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις <160> ¿És que tot just arribes aquí, vagarívol, de Troia,
ΤΡΩΕΣΣΙ	(11,169) Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἴνα Τρώεσσι μαχοίμην. <169> cap a Iliion la poltrera, a lliurar batalla als de Troia.
ΥΙΕΟΣ	(11,174) εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον, <174> Parla'm també del pare, i del fill que he deixat a l'estatge,
ΥΠΟ	(11,155) «τέκνον ἔμον, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερούετα <155> »-Fill meu, i ¿com has vingut al foscant i a les seves calitges,
ΦΑΙΔΙΜ'	(11,202) ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μῦθεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, <202> ans l'enyorança de tu i la teva ànsia, Ulisses esplèndid,
ΦΑΜΕΝΗ	(11,150) ὥς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἶσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsias se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΦΑΣΙ	(11,176) ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. <176> príncep el té, i assegurèn que jo mai més tornaria?
ΦΘΙΝΟΥΣΙΝ	(11,183) φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δάκρυ χεοῦση. <183> van consumint-se les nits i els dies, plorant que no para.

ΦΙΛΑΣ	(11,211) ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΦΩΣΣΔΕ	(11,223) ἀλλὰ φώσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα <223> Mes cap a la llum afanya't de pressa; i recorda <224> bé tot això, per després contar-ho a la dona que estimes.
ΦΡΕΣΙ	(11,195) ἐνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει <195> I s'hi ajeu tot trist i acreix en son cor la gran pena
ΦΡΕΣΙ	(11,204) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
ΦΥΛΑΣΣΕΙ	(11,178) ἧὲ μένει παρά παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, <178> si roman amb el fill i guarda en peu tota cosa,
ΦΥΛΛΩΝ	(11,194) φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήηται εἶναι. <194> hi ha escampada fullaca, se'n fa una jaça per terra.
ΦΩΝΗΣΑΣ	(11,209) καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· <209> I, fent sentir la veu, li vaig dir paraules alades:
ΦΩΤΩΝ	(11,216) «ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
ΧΑΛΕΠΟΝ	(11,156) ζωὸς ἐών· χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὄρασθαι. <156> viu com ets? És difícil de veure aquests llocs, pels qui viuen;
ΧΑΛΕΠΟΝ	(11,196) σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. <196> delejant ton retorn; i amb els mals li ve la vellesa.
ΧΕΙΜΑ	(11,190) ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὔδει ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, <190> no, que a l'hivern s'ajaja amb la gent a l'estatge, a la cendra,
ΧΕΙΡΕ	(11,211) ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε <211> que dins l'Hades almenys, amb els braços al coll l'un de l'altre,
ΧΕΙΡΩΝ	(11,207) τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῆ εἴκελον ἦ καὶ ὄνειρῳ <207> i tres vegades, d'entre les mans, com una ombra o un somni
ΧΕΟΥΣΗ	(11,183) φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέρατα δάκρυ χεούση. <183> van consumint-se les nits i els dies, plorant que no para.
ΧΘΑΜΑΛΑΙ	(11,194) φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήηται εἶναι. <194> hi ha escampada fullaca, se'n fa una jaça per terra.
ΧΛΑΪΝΑΙ	(11,189) δέμια καὶ χλαῖναι καὶ ρήγεια σιγαλόεντα, <189> per a colgar-se un llit i abrigalls i tapissos brillosos,
ΧΡΕΙΩ	(11,164) «μῆτερ ἐμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο <164> »-Mare, és una fetura que ha fet que a l'Hades jo baiki,
ΧΡΗΣΟΜΕΝΟΝ	(11,165) ψυχῆ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίου· <165> per demanar consell al buf de Tirèsiades de Tebes.
ΧΡΟΪ	(11,191) ἐν κόμῃ ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἶται· <190> no, que a l'hivern s'ajaja amb la gent a l'estatge, a la cendra, <191> vora la llar; i es cobreix la pell amb robes grolleres.
ΧΡΟΝΟΝ	(11,161) νηὶ τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες <161> amb el vaixell i els companys, al cap de molt temps? L'Es que encara <162> no has tornat a Itaca i vist a l'estatge l'esposa?
ΨΥΧΗ	(11,150) ὡς φασμένη ψυχῆ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἶσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsiades se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.

ΨΥΧΗ	(11,222) ψυχή δ' ἤύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. <222> i aleshores el buf com un somni se'n vola i voleia...
ΨΥΧΗ	(11,165) ψυχή χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο· <165> per demanar consell al buf de Tirèsiàs de Tebes.
ΨΥΧΗΝ	(11,205) μητρὸς ἐμῆς ψυχήν ἐλέειν κατατεθυγίης. <205> prendre en mos braços el buf de la meua mare difunta.
Ω	(11,216) «ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, <216> »-Lassa de mi, fill meu, dissortat com cap altre dels homes!
ΩΚΕΑΝΟΣ	(11,158) Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πως ἔστι περῆσαι <158> de primer l'Oceà, que no lleu a ningú de passar-lo
ΩΣ	(11,150) ὡς φαμένη ψυχή μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἴσω <150> »Tal havent dit, el buf del príncep Tirèsiàs se n'entra <151> casa de l'Hades endins, quan hagué declarat els oracles.
ΩΣ	(11,163) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· <163> »Tal digué, i al meu torn jo vaig fer-li aquesta resposta:
ΩΣ	(11,180) ὡς ἐφάμην, ἧ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <180> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
=	(11,215) ὡς ἐφάμην, ἧ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· <215> »Deia jo, i tot seguit respongué missenyora la mare:
ΩΣ	(11,204) ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας <204> »Deia; i llavors, el que és jo, vaig voler, debatent-ho en ma pensa,
ΩΤΡΥΝ	(11,214) ὠτρυν', ὄφρ' ἔτι μάλλον ὄδυρόμενος στεναχίζω;» <214> m'ha suscitat, per tal que encara amb més plany jo sospirí?